

نوجوی

سال سوم، شماره ۲۸، پنجشنبه ۱۲ آذر ۱۳۵۷

مردم در کوچه ها و خیابان های قم با خون شهد ای خود برد پواره اهان شستند:

پامرگ، یا آزادی

نبرد رویارویی شاه با خلق به این ساقای رسیده است. روز سوگواری و فریاد لفظ این مردم به مناسبت چهل سالن روز شهد ای کشتار می رخانه رهها آزاد بخواه در شهرهای طفیل گردید قم بزرگ و چهرم و کاشان بود، اما روحی سوگواری خلق را به سوگواری و تبریز و کازرون و شیراز و خاک و خون کشیدن صد ها همین برست دیگری نباید بدل کرد. او به روی مردم غزان اراثت کشود، کابله و های در ظاهرات برداشته خود درباری و خود اختناقی در بیش از ۲۵ سلحون و توب و تانک و هلیگوپتر های مجده نهی مسلسل خود را بشه شهربنشتر، نشانه وحشت عصی و سبیعت جنی آذینه خود خلق استقبال شرکت گشته گان حرام عزا فرستاد و به این ترتیب بی آن و متزلزل است که می خواهد فاصله عصی خود را بآزادم بهسته که خود بد آند، حرام چهل سالن روز شهد ارا به یک سنت مبارزه ای، به آمده باخون و جسد بیر کند و فقد ایسا پیگاه خود را در حیان توده با یک میعاد قیام و تبریز بدل کرد: چله شهد ای سال گذشته قم و در سرمهزه و سرب و باروت جبران نماید. داشته و سیمه بن پورش و کشتار تبریز برگزار شد، چله شهد ای تبریز، پیش در آمد چله شهد ای کاشان در عنین حال نمایانگ گسترش رو زافن جنیش آزاد بخواهی و هضم و ویژه بروزه بود و پله شهد ای این سه شهر مجرح در ۲۵ شهر در جانبازی بی دریغ همین هرستان برای بروجمن بساط پلید ریکانیلا خون ولاده های سرخ شکفت و اینکنونه می پرسند: چله شهد ای قم و تبریز و کازرون در چگاه خواهد بود؟ تمام غمبوها؟ سراسر گشته است.

در جنبش همزم روزهای اخیر بیش از صد هزار نفر در شهرهای خبرنگاران نبود و مبارزان توده ای که در اکثر شهرهای و ش کوچک و بزرگ هله روزی شاه ساواک قیام کردند. در پیشتوش شهرهای بدوش اقتدار و طبقات مختلف مردم در ظاهرات وزد و خورد های قیام گشته گان با مثتهای گره کرده، با چوب و پاره سنگ، با چه خیابانی و سیزیارش خلق و نمود خلق شرکت گشته استند، تندیار صفو گرازهای صلح شاه، به تفنگها و مسلسل ها و حقیقی به تانگ شده ای قیام قم را بیش از ۴۰ نفر، شهد ای تبریز و داشتگاه آزاد را و زمیو شهاده ای کاشان را در حدود ۱۰ نفر و شهد ای کازرون راه نفر گز ارش داده اند. در این سه شهر نیز شهرهای شیراز، همدان، اصفهان که خشم و نفرت خویشیدرا از جلا د ناجد ارایران و عشق و آزری سوزان آزادی را در شعارهای هیجان انگیز، فریادی کشیدند، در تهران، کاشان، گرمان، بهبهان، قزوین، کرج، ساری، بابل، تبریز، گرانشاده های قم باخون شهد ای خود برد پواره اهان شدند: کوچه هارخابان های قم باخون شهد ای خود برد پواره اهان شدند: چهارگ، های آزادی... .

و همین رهان خون آسود خلق بود که شعار قهر ای تبریز و در کازرون و شیراز و مشهد و دیگر شهرهای ایران استبدادی کرد و ناگفته در سراسر میهن رنجیده وزیر مهیز ما غرش جا ویدان و باشگاهی نظمی شدید و غشتنی به اجراء آمده و توقیف مردم در ضایل و گوچه خیابان ها و تفتش خانه های برا شریع حیث آمده ای این سه و

این شعار لگون آخرین سخن خلق های مابه دلک ها و مرگ گهیان درباری و داروغه حاود و خیمان استبدادی بود. خون شهد ام، قم و تبریز و کازرون چون دریایی که از بیج نی افتاد، در شعارهای کوچه و بازار می تپید و همه مبارزان صرف نظر ایجاده و آرمان و سلک و خاستگاه طبقاتی آن ها بده زیر در فش بگانه ای که از خون و نون خلق بود غواص سنگ آزادی به انتقام از آمده بود، هر جمعی شاه، آزادی بسب اند ازان و آدم ریاضان شعبه ساراگی کهنه بوزینگان سیاسی و دیده و دیده بندان بوده و هست. آزادی و آرمان و سلک و خاستگاه طبقاتی آن ها بده زیر در فش بگانه ای که از خون و نون خلق بود غواص سنگ آزادی به انتقام از آمده بود، هر جمعی شاه، آزادی بسب اند ازان و آدم ریاضان شعبه ساراگی کهنه فرامی خواند. زیر جمعی انتقام و سارمان دفاع به اصطلاح غیرنظاری (نیسری) جنبش و قیام سراسری روزهای اخیر که به خون و حمامه آمیخت، های ایاری) و ایشان و چاوه کشانی است که هر چند گاه از استبن

تعاریفی هست، حق با مردم است یا در بار؟ نظامیان موهمن
برست باید به این پرسش حقیقت مردم جواب بدند؛ و اقما
هزبایکیست؟ تعاریف بک مت، یامشتو سراها شکم، فامد،
در غنکو، هارگنگ، زالوهای آن می‌ری؟

زلزله^۱ ای آن در کاخ استبداد افتاده، هر دم شکاف و خنه
بنای عصتنی تری اجباری کرد. به تمان نسبت که هدایان نیمود
شدید بکاتانهای باروی آیین اقتدار دلخواه تای بیشتری از جامعه
به مبارزه فعال، گسترشی یابد، تنگی که رژیم شاه - ساوان
راهی خفقات و عجز و حرکت های دیوانه وار مبتلا کرده، طاقت
غرساتی هی شود. و یعنی: وقعتی ترمید کنده، یعنی طلبی که
به دست خلق هر دم بوگلی شاه و داروسته اش نتفت ترمیشود
این بونیاری و آمادگی را باید در مبارزان زنده و بید ارتكب اور
که در عرصه ایناده بروش وسیع اختیالی و جنگ و دندان
و درک تای عصی وند افعی رژیم باشد. اما بین آمادگی ر
نموده باری مانع از تجهیز هرچه بیشتر نیرو برای فشار آورد ن
بر گلوب رژیم در حال احتضانیست. بر عکس شدت وجودت
مبارزه وحشه، تمهیج این ریشه وی رفته، تلاش و سقوط لمبتكهای
در بارخود فروخته و سازمان دوزنخی اضتد را نزدیک تروقدهای
تری سازد. این نیز ورآید کی جانبازانه هم آتشون وجودد ارد.
هر دم با شمارهای مرث بر شاه... سرنگون باره بکاتانهای...
نتن بر جلا و تاجدار... به استقبال کلله و تانک می‌روند.
اد اه واستمرار این مبارزه که توانایی آن در توده ای بسون
آنست، تادر است بساط ننک و استبداد را به پیکاره از یهیمن
مابرود. بارزه را نشید کشم... با هم متحد شویم تا بندگه
فرعون بساز را بر سر او خراب کشم. این خودوتی است که خون
تای عزیز نهادی داشتگاه آذربآباد کان و در خون تبیدگان
نبرد تای آزادی قم و کازرون، چون وام مقدسی به گزون
ما نهاده اند...

حمله گزارهای شاه به خانه علمای مبارز قم

کراز شای رژیم در جریان نظامیات گسترده و خونین مردم
قم به خانه علمای آزاد بخواه و خد استبداد از جمله آیت الله
تبیه‌تمداری، آیت الله گلایگانی و آیت الله روحانی بو رش
برند. در این حمله ناجوانمرد آن شیشه ها و دروغینجره
خانه علمای مبارز در هم شکسته شد و به خانه عای آن هست
آسیب و خسارت بسیار وارد آمد. این تهاجم رذیلانه با
جنان خشوت وی بروای انجام گرفت که آیت الله گلایگانی
دچار ناراحتی شدی شد و توسط مردم به بیمارستان منتقل
گردید. این حادثه خشم و نفرت مردم را نه تنها در قم، بلکه
در سراسر کشور این زد و قیافه منحوس و شیطانی رژیم نمای
طبی، نه موکراتیک و خو نویزناه را با وضع هرجه بیشتر
در برابر انتظار قرارداد.

شهریانی و ساواک بیرون می‌ریزند. قیام عظیم و سراسری مردم که در واقع تداوم جنبش استبدادی، موکراتیک و ضد اصری بالینی خلق عای ماست، و مشکنگی غلا کت بار این نوع آزادی و حاصمان و مبلغان روسپی صفت آن را نشان دارد. این قیام ناویه نظامیات سیاسی و اوج گیونده، در عین حال که رسوایی وزوال حزب شه غرمه و رسانه های حزب مازان خیالیاف و شعبده گر درباری را با قاطعیت دندان شکنی به انبات رساند، این حقیقت تردید ناید بیرابری پیگر به روشی ناکید کرد که در ایران فقط یک مازان و حزب غرگزند در رهیوم صجازی آن وجود دارد و آن سازمان و حزب غیر متعز کنند و پیگانهای و شبد دربار است.

نظاهرات وسیع و توده ای اغیر در کنارش آثار و نتایج بر شعری که در افسای هرجه بیشتر ریزم ایران برباده و نوجه صفت شاه و اتزواری روزانه این آن رار، هائزیک ارزش، اساسی بکشم هست و آن این که در سن این جنیش و نلا طم و سنتیز، ایران به طور شخصی به وججه تقسیم شده؛ زمامی میازان و استبداد سنتیزان و فرزانگان علا در جبهه راحد؛ نهاد بکاتانهای قراوکرده اند این واقعیت است که بیش از آن کسازمان ها و گروه های منفی و ساسی و احزاب عناصر گوناگون مهالف خود کامگی بتوانند. برسز آن در عمل توافق کنده آن حقیق بخشند، به تزارن خود را می‌نماید و تصریح می‌کند. سر بر تائهن از این غریب، جشم اسفنا جنبش خلقی وابه شیخ وکم بینه کی آنست و این زمی است که خلق را کم توان و خصم غدار وحیله که را شیرین کام می‌سازد و بشه این بخطک خون آنام غرمتی دهد تاچله، ای بیشتر و سوکاری شای گستردگی تری را به خاله شویف ترین و دلیری ترین آزادی و ای ای موهمن، به خلق ای ما تحمیل کند.

بنای امارات رند بایند: و حکمت جای لعترای و حکوم گشته و غدران خشم و نفرت توده ساکه عروزیه بهانهای و به شکل حاد تری جلوه می‌کند و عد اقت و عقانتی آن با خون یاک شهد ات شهشی می شود، یک مخاطب دیگر نماید. نظایران شریغی که بیان متدس و فاراری آن ها با خلش است، باید این ندای وجود ای را در بایند وید عنوان جزئی از مردم، باره ای ازبل، به وظیفه خاطر و مبارکی که در این لحظات حساس در قبال مجهیز رنایی دارند، می بینند. آنها باید بدان که از زکه ازشن ایران، درباری ای از جهود، خود، سهوار، سیراث رار شریف ترین سفن انقلابی و با بگام وقار ای به خلق و نیزد بباطل بوده است. آنها باید خود را از هر یک ایزار یا اراده، یک مهره شطرنج، یک بوده چشم و گوش بسته، از دست چاولکان ایران و ایرانیان اسراییلیست آن ها، به در آورند و جای خود را در کار مردم وند در مقابل آن عایانند. آن عایان باید یک چشم خود و بالوش توشیاری خود نظاهرات، یا یک گارگوی، صوج های اعترافی را که سراسر داشتگانهای کشور را ازکرده، طغیان روش نفکران، اعتراف نامه تای افسانه ای نویسنده کان و عنوانهای روزنامه نکاران، روحانیون، قات و ولایی را دکتری، غر نگیان، طلبان، هم آس ز امنیا، در نهاد نارسا سی در موضع ترده، های ای رساند، ای آن را بحراند. در این آغاز را که بست

